

Grafit a vakvezető kutya blogja 59.rész

#grafitblog

Kedves Olvasóim!

Ahogy az már lenni szokott, eltervezünk valamit, s semmi nem úgy alakul. Annak ellenére, hogy már elkezdődött az új esztendő, nálunk azért még jövés-menés volt.

Vendégeink voltak, s képzeljétek volt nagy felbolydulás, hisz négylábú barátunk is velük tartott, így gyorsan fel is fordítottuk a házat. Ahogy azt kell. Gazdink meg csak nyűglődik, nincs kedve felvenni a fonalat ismét, már azt nézegeti a naptárban, hogy mikor lesz hosszú hétvége.

No hiszen, ahelyett, hogy örülne, hogy visszatértek a munkás hétköznapok. Nagy elánnal szervezeti az időpontokat, ahová majd Bodzival ellátogat.

No de fél füllel hallottam én valamit, hogy készül egyik hétvégén barátnőjéhez. Bodzit rávettem, hogy maradjon már velem itthon, mert Radar gazdijával lesz csak igazán szuper a kikapcsolódás! Már nagyon várom, hogy kitegye a gazdánk a lábát, lesz mit csinálni.

Pihenünk a jó melegben, játszunk a kertben, s mindent bevetünk annak érdekében, hogy plusz falatokat harcoljunk ki magunknak.

Higgyétek el, hogy van az a nézés, az a könyörgő tekintet, ami meglágyítja az emberek szívét, kivétel ez alól a gazdánk, szoktunk nála is próbálkozni olykor-olykor, de mindhiába.

Mielőtt még bárki azt mondaná, hogy hisz nem látja, ja hát kérem, tudunk mi egyéb jelzéseket is adni neki amiből pontosan tudja, hogy mit akarunk.

Ezt szokták is kérdezni tőle, hogy pl. honnan tudja, ha nekünk dolgunkat kellene végezni, szomjasak vagyunk, éhesek vagyunk, betegek, stb.

Ó! Ennél mi sem egyszerűbb, ismer már annyira bennünket, hogy minden apró rezdülésünk támpont neki.

Bodzi ebben is élen jár, úgy tud nyavalyogni, hogy kész őrület hallgatni. Én csak odaállok a bejárati ajtóhoz, ha ki szeretnék menni, ő meg odaáll, s hanggal is kíséri óhajtását.

Mondjuk ha be szeretnék jönni, akkor azt már eltanultam Bodzától, hogy szóljak én is a gazdinak. Arra mindig ügyel a gazdánk, hogy legyen vizünk, de ha nagy ritkán véletlen előfordul, hogy nem veszi észre időben, hogy kiürült a vizes tányérunk, hát odamegyünk, s jól megzörgetjük neki.

Ha játszani szeretnék vele, akkor odamegyek hozzá, s próbálom ledönteni alábáról, nekidőlök, s bohóckodni kezdek, majd elvetem magam a földön. Bodzi meg ha játszani akar azt még a szomszéd is hallja szerintem.

Először csak halkán, majd ha nem ér el eredményt, egyre hangosabban kezd nyafogni, végül már az első lábával toporzékol is, de ha esetleg ez sem lenne elég, hát akkor felkap egy labdát, s keservesen nyafog tovább, mintha a világ vége most jött volna el, s ő egyedül maradt volna itt a földön.

Bodzi ugyan is sokféle hangon tudja felhívni magára a figyelmet, a basszustól egészen a szopránig képes cifrázni, s néha oly keserves, néha meg vidám, máskor meg követelőző, ez attól függ, hogy mit akar.

Az meg teljesen egyértelműen észrevehető ha betegek vagyunk, hisz olyankor kedvetlenek vagyunk, bágyadtak, stb. De hát ez veletek is pont így van nem? Nem is értem ez miért merül fel kérdésként.

Azt is szokták kérdezni, hogy hogyan tud a gazdánk megkülönböztetni bennünket. Ez vicces hisz teljesen máshogyan nézünk ki. Nekem szélesebb a fejem, a csontozatom is más, vastagabb a fülem mint Bodzának.

Én vagyok kettőnk közül a falkavezér, tehát muszáj, hogy tekintélyem legyen nem? Bodzi meg keskenyebb fejű, vékonyabb a füle is, nyaka is, fogásra teljesen mások vagyunk. Lépteinkből is felismer már bennünket a gazdi, ez nem is kérdés.

Legyen vidám hetetek!

Jövő szerdán ugyanitt találkozhattok velem a [Napos Oldal Alapítvány Facebook](#) illetve [weboldalán](#).

Üdvözlettel: Majaligeti Grafít

